

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 269/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/1/2024 zo 6. februára 2024 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **nevýhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa bez zastúpenia advokátom, o ktorého ustanovenie žiada, ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia práv na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 a čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a spravodlivý proces a primeraný trest v súlade s právom únie uznesením o odmietnutí jeho dovolania v konaní o povolenie obnovy trestného konania.

II.

2. Rozsudkom okresného súdu z októbra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu z januára 2017 bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody na 11 rokov. Sťažovateľ sa domáhal obnovy tohto trestného konania, pričom krajský súd uznesením z 30. novembra 2021 zrušil uznesenie okresného súdu o návrhu sťažovateľa a podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh na povolenie obnovy zamietol, keďže neboli dané dôvody obnovy konania podľa § 394 ods. 1 a 5 Trestného poriadku. Sťažovateľ proti tomu podal dovolanie.

Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením najvyšší súd podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol, keďže proti rozhodnutiu krajského súdu v konaní o obnovu konania dovolanie nie je podľa § 368 ods. 1 a 2 Trestného poriadku prípustné. K potrebe prejudiciálneho konania na výklad práva na účinný prostriedok nápravy najvyšší súd uviedol, že dohovor a charta nezakladajú povinnosť umožniť preskúmavanie rozhodnutí o mimoriadnych opravných prostriedkoch ďalším mimoriadnym opravným prostriedkom. Sťažovateľom nastolená otázka tak neobsahuje žiadne pochybnosti o výklade práva Európskej únie.

III.

3. Podľa sťažovateľa bolo jeho dovolanie prípustné a opačný výklad môže byť v rozpore s právom Európskej únie. Zdôrazňuje, že podľa charty má právo na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces. V tejto súvislosti cituje z rozhodnutí ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Podľa sťažovateľa aj v konaní o obnove trestného konania má byť zaručené konanie v troch inštanciách a majú byť zohľadnené rodinné a osobné pomery odsúdeného. Osobitne to, že vo viacerých trestných konaniach mu bol uložený neprímeraný trest odňatia slobody.

IV.

4. Najvyšší súd v namietanom uznesení vychádzal z gramatického výkladu § 368 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý obsahuje taxatívny výpočet rozhodnutí v trestnom konaní, proti ktorým je dovolanie prípustné. Ani jedno z tam uvedených rozhodnutí sa netýka návrhu na povolenie obnovy konania. Metóda gramatického výkladu právnej normy celkom vylučuje úvahy o tom, že proti rozhodnutiu krajského súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovy je dovolanie prípustné. Argumentácia sťažovateľa celkom ignoruje znenie Trestného poriadku a otázku posudzovania prípustnosti dovolania v konaní o obnove trestného konania presúva do úvah o porušení ústavných práv, ktoré nemajú žiadny vzťah k prípustnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

5. Nepřípustnosť dovolania proti rozhodnutiu sťažnostného súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nie je v rozpore s právami podľa charty, ktoré nezaručujú, že o obnove konania sa má rozhodnúť v troch inštanciách všeobecného súdnictva. Rovnako to negarantuje právo podľa čl. 8 dohovoru. Sťažovateľom presadzovaná redukcia ignorujúca slová normy procesného práva pri zohľadnení výlučne ústavnoprávnych hodnôt smeruje k popretiu toho, že ústavných práv sa možno domáhať len v medziach zákonov. Námietky porušenia ústavných práv sú postavené na zjavne nesprávnych východiskách. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

6. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2024

Robert Šorl
predseda senátu